

**"Madem bu kadar külliyet ve vüs'at ve devam kesb edip lisan-ı istidat ve ihtiyac-ı fıtrî derecesine gelmiş. Elbette o zât-ı Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm, dua neticesi olarak öyle bir makam ve mertebededir ki,.."
Devamıyla izah eder misiniz?**

"Madem bu kadar külliyet ve vüs'at ve devam kesb edip lisan-ı istidat ve ihtiyac-ı fıtrî derecesine gelmiş. Elbette o zât-ı Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm, dua neticesi olarak öyle bir makam ve mertebededir ki, bütün ukul toplansa, bir akıl olsalar, o makamın hakikatini tamamıyla ihata edemezler." (1)

"Muhakkakki Allah ve melekleri Peygambere salat ederler, ey iman edenler siz de ona salavat getirin ve tam bir teslimiyetle selam verin." (Ahzab, 33/56)

Ayette de ifade edildiği gibi, her asırda milyonlarca Müslüman, sayısız melekler ve cinler Hazret-i Peygamber Efendimize (asm) günde beş vakit dua ve salavat getiriyorlar. Bu dua ve salavatlardan hâsıl olan bütün sevaplar öyle bir manevî kuvvet oluyor ki; Hazret-i Peygamberi çok yüksek ve yüce bir makama ulaştırıyor. Onun (asm.) bu manevî makamı bütün akıllar toplansa anlamazlar.

Peygamber Efendimiz (asm)'in makamı ve Allah katındaki derecesi kâinatın ve bütün mahlûkatın yaratılmasına bir sebep, hem de bütün ikram ve lütufların kaynağı hükmündedir ki; bu makama **Makam-ı Mahmud** denilmiştir. Tabiri caiz ise; bu makam Allah'ın sonsuz lütuf ve ihsanını tahrik ediyor ve bütün nimetler bu makamın hürmetine dağıtılıyor.

Öyle ise makâm-ı mahmûd geniş ve bereketli bir sofradır; bu sofranın daha da genişlemesi ve bu sofraya katılmanın yollarından birisi de salavat getirmektir.

Allah'ı bilmede, onu hamd ve tesbih etmede en ileri mertebe Allah Resulüne (asm) aittir. Bütün İlâhî isimlerin en ileri mertebesine de O (asm.) mazhardır. Kâinatın yaratılmasından asıl gaye O'dur. Diğer varlıkların yaptıkları bütün ibadetler, erdikleri bütün marifetler ve zevk ettikleri bütün muhabbetler onun yanında ancak bir gölge

gibi kalır.

“Hem ism-i â’zama mazhar olan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm’ın bir âyette mazhar olduğu feyz-i ilâhî, belki bir peygamberin umum feyzi kadar olabilir.” (Sözler)

Demek ki, o ilk yaratılışta ruh-u Muhammedînin ulviyeti, parlaklığı ve berraklığı diğer bütün mahiyetleri âdetâ gölgede bırakmış ve o ilk çekirdek varlığa nur-u Muhammedî denilmiş.

Salavatın mânası; Allah Resulüne (asm) dua edip, makam ve mevkiinin daha da vüs’at peyda edip parlak bir hale gelmesi için Allah’a ricada bulunmaktır. Zira bu sofrâ bütün insanların ortak bir sofrasıdır. Bu sofranın genişlemesi bütün insanlık içindir. Yoksa salavat sadece Peygamber Efendimiz (asm)’in şahsî kemalatını inkişaf ettirmeye matuf bir şey değildir. Zaten Peygamber Efendimiz (asm)’in kemalatı bütün mü’minlerin kemalatı demektir.

Mesela Türkiye Cumhuriyeti’nin Cumhurbaşkanı dünya muvazenesinde itibar kazansa, hem kendi mevkii hem de temsil ettiği milletin mevkii itibar kazanır. Aynı şekilde Peygamber Efendimiz (asm)’in umumî sofrası olan bu makâm-ı mahmûdu biz dua ve salavatlarımızla teyid ve takviye edersek, bu hem Peygamber Efendimiz (asm) açısından hem de mü’minler açısından güzel ve faydalı olur.

(1) bk. [Mektubat, Yirmi Dördüncü Mektub'un Birinci Zeyli.](#)